

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρός.

[Συνέχεια]

Ὅσakis ἐσκέπτετο ὅτι, περατωθέντος τοῦ ἔργου αὐτῆς, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δελώρμ θὰ τὴν ἀπέπεμπον, καθόσον δὲν θὰ εἶχον πλέον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἡσθάνετο συντριβομένην τὴν καρδίαν της καὶ ἄφθονα ἔχυνε δάκρυα.

Διότι ἐὰν ἀπεχωρίζετο τῆς Χρυσαιγῆς, θὰ ἐστερεῖτο τῆς μόνης χαρᾶς, ἣν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἀκόμη, θὰ ἐρίπτετο πάλιν εἰς τὸν πλήρη θλίψεων βίον αὐτῆς καὶ θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὰς μελαγχολικὰς πικρίας της· προσεπάθει ὅμως νὰ καθησυχᾷ ἐαυτὴν λέγουσα κατὰ διάνοιαν :

— Ἐπειδὴ ἡ κυρία Δελώρμ ὅλονέν μοι ἡμιλεῖ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς τε καὶ τοῦ συζύγου της, θὰ τοὺς καθικετεύσω νὰ μὴ μὲ ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τῆς Χρυσαιγῆς καὶ θὰ μὲ κρατήσωσιν· εἶναι πλούσιοι, τί θὰ τοῖς στοιχίσῃ ἐὰν ἔχωσιν ἐν ἀκόμῃ πρόσωπον περισσώτερον εἰς τὴν οἰκίαν των; Ἄλλως τε, θὰ ζήσω πλησίον των χωρὶς νὰ ζητῶ παρ' αὐτῶν τίποτε, θὰ δυνηθῶ δὲ νὰ ἐξεύρω μέσον ν' ἀποβῶ αὐτοῖς χρήσιμος εἰς τι. Ναί, ναί, θὰ μὲ κρατήσωσι. Θὰ ἤθελεν ἄρα γε καὶ ἡ Χρυσαιγὴ νὰ μὲ ἰδῇ ἀναχωροῦσαν; αὕτη μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ.

Σπανιώτατα καὶ λίαν ἀτάκτως ἐλάμβανον ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὑπογεγραμμένου Ρεναιίου Δελώρμ, μὲ τὸ νέον ὄνομα, ὅπερ ἔλαβεν· ἐκάστη δ' ἐπιστολὴ ἐδήλου τὸ μέρος, ἐνθα ἐμελλε νὰ σταλῇ ἡ ἀπάντησις.

Ὁ κόμης ἀπαξ ἔγραψε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον ἀπειραι συστάσεις, ἀλλὰ συνάμα καὶ ζωηροτάτη στοργή.

Ἐν τούτοις ὁσakis ἡ κ. Δελώρμ ἀπῆντα τῷ κόμητι, ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῆς ὑπῆρχεν ὁμοία καὶ τῆς Χρυσαιγῆς· τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ κ. Δελασέρ ἡδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν προόδων τῆς μαθητρίας καὶ νὰ ἐκτιμῇ τὰ θρυμμάτια ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τῆς παιδαγωγοῦ.

Συνεπληροῦτο σχεδὸν τετραμηνία ἄφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ κόμης Δελασέρ ἐκ Παρισίων, ὅτε ἔλαβε πρῶτην ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Δελώρμ, ἀναγγελλούσης αὐτῷ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἀνεμόρφωσεν ἤδη ὡς ἐκ θαύματος τὴν θυγατέρα του.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι μικροῦ δεῖν ὁ κόμης ἐγένετο παράφρων ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἐπέθηκεν εὐλαβῶς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χαροποιᾶς ἐπιστολῆς, καὶ ὅτε ἤλθεν ὁ φίλος του Βᾶν Ὅσεν νὰ τὸν εὔρῃ, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν συνέσφιγγε μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ κόμης παρεφρόνει, ἔ-

κλειεν ὡς παιδίον καὶ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς ἔλεγε :

— Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ μοῦ ἡμιλήσῃς αὐστηρῶς καὶ νὰ μοῦ καταδείξῃς τὴν μωρίαν μου ! Νομίζω ὅτι ἀνέκτησα σήμερον τὸ ἥμισυ τῆς εὐδαιμονίας μου ! Ὡ ! ἐὰν δὲν ἤκουον τὰς συμβουλὰς σου ! Ἄλλ' ὄχι, ἐγνωρίζον ὅτι εἶσαι ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων !... Ἐσώθη ἡ Χρυσαιγὴ, ἐσώθη, καὶ ἔχω τῶρα θυγατέρα ! χωρὶς σέ, φίλε μου, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, χωρὶς σέ θὰ ἔμεινεν ἡλίθιος !...

Μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δελώρμ πρὸς τὴν παιδαγωγόν, οὐδεμίαν τῇ εἶδε ν' ἀναγνώσῃ ἢ καὶ τῇ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἡρκεῖτο δὲ μόνον νὰ τῇ λέγῃ :

— Σήμερον ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δελώρμ· γράφει πολλὰ, πρὸ πάντων δι' ὑμᾶς.

Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κ. Δελασέρ οὐδόλως ἔγραφε πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς σύζυγος γράφει πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι ἐὰν ἡ κυρία Δελώρμ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς ἔκρυπτε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρὰ τοῦ κόμητος, τοῦτο ἐπραττεν ἐκ μόνου τοῦ φόβου μὴ γνωστῇ ὑπὸ οἰουδῆποτε τὸ μυστικόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ, μέχρις οὗ ἤθελεν εὐαρεστηθῇ ὁ κόμης Δελασέρ νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ.

Ἡ Χρυσαιγὴ ὅμως, ἣτις οὐδὲν εἶχε νὰ κρύψῃ μυστικόν, ἐσπευσε νὰ δείξῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς της πρὸς τὴν «μαμὰ της».

Ἄλλ' ὑποπτεῖται ὁ κόμης ὅτι ἡδύνατο ἡ παιδαγωγὸς νὰ ἰδῇ τὴν ἐπιστολὴν του, ἔγραψεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε οὐδεμίαν νὰ καταλείπῃ ὑποψίαν περὶ ὧν δὲν ἔπρεπεν αὕτη νὰ μάθῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἡσθάνθη παράδοξον συγκίνησιν, στιγμιαίαν ἄλλως, ἀναγινώσκουσα τὴν λίαν συγκινητικὴν ἐκείνην ἐπιστολὴν πατρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἐξέπληξεν αὐτὴν αἰφνης, ὑπομνήσας αὐτῇ ἀορίστως πως παρομοίαν γραφὴν.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους καὶ τὴν ὑπογραφὴν Ρεναιίου Δελώρμ, ἐμειδίασε λυπηρῶς διὰ τὸ λάθος της.

Ἐσκέπτετο ἐλλόγως, ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὁμοιάζοντες τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς τρόπους, δυνατόν ἐπίσης καὶ πολλὰ γράφαί νὰ ὁμοιάζωσι.

Μετὰ ἐν ἔτος καὶ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος Δελασέρ, ἡ κυρία Δελώρμ ἔλαβεν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ἀγγέλλοντος τὴν προσεχῇ εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν του.

Ἡ Χρυσαιγὴ μεγίστην ἐξεδήλου ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ χαρὰν, ἔτρεχε δὲ ἐντὸς τῆς οἰκίας πηδῶσα, γελῶσα καὶ κλαίουσα καὶ ἐνηγκαλίζετο τὴν παιδαγωγόν καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ.

— Ἡθελα νὰ ἦναι τῶρα ἐδῶ διὰ νὰ τὸν καταφάγω μὲ φιλήματα, ἔλεγε. Πόσον θὰ ἦναι εὐχαριστημένος, πόσον θὰ ἦναι εὐτυχής !

Καὶ ἱσταμένη ἔμπροσθεν κατόπρου προσέθετε :

— Βέβαια δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ, ἀφοῦ

κ' ἐγὼ μόλις ἀναγνωρίζω τὸν ἐαυτὸν μου.

Ἡ κ. Δελώρμ ὡμίλησε περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Δελώρμ, ὡς φιλότατη σύζυγος, ἣτις μακρὰς διήλθεν ὥρας ἀπουσίας ἀγαπητοῦ συζύγου καὶ ἣτις ζωηρὰν ὑφίστατο εὐχαρίστησιν βλέπουσα αὐτὸν ἐπανακάμποντα.

Ἡ παιδαγωγὸς ἦτο κατηφὴς καὶ ἐφαινετο σκεπτομένη· ἐπεθύμει μὲν νὰ συμμερισθῇ τῆς Χρυσαιγῆς τὴν χαρὰν, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο, εἰς μάτην δὲ τῇ ἔλεγεν ἡ Χρυσαιγὴ :

— Βέβαια, δὲν γνωρίζετε τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θὰ ἰδῇτε πόσον εἶναι καλὸς· γνωρίζει ὅτι ἐπράξατε ὑπὲρ τῆς μικρᾶς του Χρυσαιγῆς, καὶ ἅμα σὰς ἰδῇ, θὰ σὰς ἀγαπήσῃ, ὅσον ἀγαποῦμεν ἡ μητέρα μου καὶ ἐγώ.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἐξηκολούθει νὰ συλλογίζεται, ὡς ἂν εἰ δυστύχημα τι προησθάνετο.

Δὲν ἦτο μὲν φόβος ὅτι ἡσθάνετο, ἀλλ' ὡμοιάζεν ὅμως πρὸς τοιοῦτό τι· ἦτο οἰονεὶ ἀγωνία, δυσθυμία, ἣν δὲν ἡδύνατο νὰ παραστήσῃ, ἀνησυχούσα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὁποῖα μεταβολαὶ θὰ ἐγένοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρὸς.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὴν ἐνάτην πρὸς τὴν δεκάτην, ἐνῷ ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ Χρυσαιγὴ καὶ ἡ παιδαγωγὸς, ἐν τῇ αἴθρῃ εὐρισκόμεναι, ἠτοιμάζοντο ν' ἀποχωρισθῶσιν ὁ κώδων τῆς θύρας ἀντήχησεν.

— Αὐτὸς εἶναι ! εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, ἐγερθεῖσα.

— Ὁ πατέρας, ὁ πατέρας ! ἀνεφώνησεν ἡ Χρυσαιγὴ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἡ καρδία της ἤρξατο νὰ πάλλῃ σφοδρῶς, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἡκούσθη βηματισμὸς ἐπὶ τῆς κλίμακος· ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἀνεβίβαζε τὰς ἀποσκευὰς τοῦ κόμητος.

Ἡ Χρυσαιγὴ ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθροῦς ἀνυπομονοῦσα νὰ εὐρεθῇ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ πατρὸς της, μολονότι ἡ κυρία Δελώρμ ἐπειράθη νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἠγέρθη.

— Κυρία, εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω.

— Πῶς ! δὲν θὰ μείνετε ἐδῶ διὰ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν κύριον Δελώρμ ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἰμαι κουρασμένη.

— Πραγματικῶς, εἴσθε ὀλίγον ὠχρά.

— Καὶ ἐπειτα μετὰ ἔτους ἀπουσίαν θὰ ἔχῃ βεβαίως πολλὰ νὰ σὰς εἴπῃ ὁ κύριος Δελώρμ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐνοχλήσω διὰ τῆς παρουσίας μου.

— Νὰ σὰς εἴπω, ἴσως ἔχετε δίκαιον. Ἄλλ' ὁ κύριος Δελώρμ θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ σὰς ἰδῇ, νὰ ἡμιλήσῃ μαζὶ σὰς περὶ τῆς Χρυσαιγῆς.

— Ἐὰν ὁ κύριος Δελώρμ ἐπιθυμῇ νὰ μοὶ ἡμιλήσῃ ἀμέσως, μὲ εἰδοποιεῖτε· δὲν θὰ κοιμηθῶ. Νομίζω ὅτι ἀρκοῦν ὀλίγα στιγμὰ ν' ἀναπαυθῶ, διὰ νὰ παρὶλθῃ ἡ ἀδιαθεσία μου.

Ἐν τούτοις ἡ παιδαγωγὸς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δελώρμ, καὶ, ὡς ἂν εἰ-

φοβέιτο νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ταξειδιώτην, ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα της, καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόμης διέτασεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν του.

Ὅτε ὁ κ. Δελασέρ εἶδε τὴν θυγατέρα του τοσοῦτον ζωηράν, χαριεστέραν καὶ ὠραιότεραν ἢ ἄλλοτε, εὐθυμον καὶ ἀκτινοβολούσαν ἐκ χαρᾶς, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσήλωσεν ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Χρυσσαυγῆς, ὡς ἂν εἰ ἐδίσταζε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μολονότι ἦτο προειδοποιημένος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς κυρίας Δελώρμ, δὲν ἀνέμενε τοιαύτην μεταμόρφωσιν· διὸ ἐθεώρει μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ τὴν περιχαρῆ θυγατέρα του.

— Μήπως δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; τῷ εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ μετὰ ἡδείας καὶ τρεμούσης φωνῆς, τείνουσα αὐτῷ τοὺς βραχίονας καὶ ἐτοιμῇ νὰ περιπτυχθῇ αὐτόν.

— Κόρη μου, κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Λυγμός ἀναβάς μέχρι τοῦ λαιμοῦ διέκοψε τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

Οἱ βραχίονές του, οἵτινες ἦσαν ἀνοιχτοί, ἐκλείσθησαν, καὶ συνέθλιψαν τὴν θυγατέρα του. Ἐπὶ στιγμήν ἠκούετο μόνον ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων των· εἶτα διέφυγον τὰ στήθη αὐτῶν δύο ταύτοχρόνως λυγμοί. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη, ἐκλαίον ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ ἐξηκολούθει ἡ συγκινητικὴ περίπτωσις αὐτῶν.

— ὦ! ἀγαπητέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ ἀνθηρᾶς, πόσον τώρα αἰσθάνομαι ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

Νέα φιλήματα διεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ κόμης ἔμενεν ἄφωνος, μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης πρὸς συναντησιν τοῦ εὐεργέτου αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἠσπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀλλ' ἐδράξατο τῆς χειρὸς αὐτῆς καὶ τὴν ἔθλιψεν εἰπὼν αὐτῇ χαμηλοφώνως μόνον τὴν ἐξῆς λέξιν:

— Εὐχαριστῶ!

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ, φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, καὶ ἔπειτα θὰ ἦσθε κουρασμένοι· τὸ δωμάτιόν σας εἶναι ἑτοιμον, ἐλάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Δὲν εἰμαι διόλου κουρασμένος, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, θὰ περάσω εὐχαρίστως τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ νὰ ἀναπαυθῶ. Ἀληθῆς δι' ἐμὲ ἀναπαυσις σήμερον εἶναι ὅτι εὐρίσκωμαι πλησίον σας, ὅτι σᾶς βλέπω νὰ ἀναπαύσις δι' ἐμὲ εἶναι νὰ βλέπω τὴν κόρην μου, νὰ τὴν ἐναγκαλιζώμαι, νὰ ὁμιλῶ μαζὺ της.

— Τότε ἐλάτε εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ κόμης ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Δελώρμ κρατῶν τὴν Χρυσσαυγὴν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤρξατο ζωηρὰ καὶ σικαιοτάτη συνδιαλέξις μετὰ τὸν πατέρα καὶ θυγατρός, καθημένων πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ ἀνακλίντρον.

Ὁ κόμης εὐηρεστεῖτο νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς ἐρωτήσεις, ὥς ἀπῆλθον πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἀπεκρίνετο μετὰ

χαρίτος, εὐχερείας καὶ ζωηρότητος πνεύματος, ἅτινα ἠύξανον ὅλον ἐν τὸν θαυμασμόν του.

Εἰσέτι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἐν μεγάλῃ δὲ εὐρισκόμενος συγκινήσει ἀπέμασσε τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀκουσίως ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Δὲν ἐζήτηε ν' ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του, ἡ δὲ ἀκτινοβολία τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν τὴν εὐδαιμονίαν του.

— Ναί, ναί, διανοεῖτο, εἶναι θαυμάσιον!

Τοσαῦτα εἶχε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὥστε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἐνεθυμήθη ποσῶς τὴν παιδαγωγόν· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Χρυσσαυγὴ, ἡ ἀχαρίστη, ἡ παραδόξομένη εἰς τὴν χαρὰν της ὅτι ἐπανεβλίπε τὸν πατέρα της, ἐλησμόνησεν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει μαμὰν της.

Ἀλλὰ συγκρίνων τὸ παιδίον, τὴν ἀτυχῇ ἡλίθιον, ἣν πρὸ ἔτους ἐγκατέλιπε πρὸς τὴν ὠραίαν καὶ νοήμονα κόρην, ἣν ἀνεύρισκεν, ἐσκέφθη τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις ἀπετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦτο, τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἣν εἰσέτι δὲν ἐγνώριζεν.

Ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξεν ἡ κυρία Δελώρμ, δὲν παρεβάλλετο ποσῶς πρὸς ὅ,τι ἡ κυρία Δουράνδου ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς Χρυσσαυγῆς· βεβίως ἠγνώμωνε διὰ τὴν ἀφροσύνην τῆς πρώτης, ἀλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη;... διὰ τίνος μέσου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του; ποίας λέξεις νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ;

Πρὸς ἐκφρασιν τοῦ αἰσθηματός του δὲν εὐρίσκειν ἱκανοὺς λόγους ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ ἐξ ὧν ἐγίνωσκεν.

Ἦσθάνετο ὅτι ἐνώπιον τῆς γυναίκος ἐκείνης ὤφειλε νὰ γονυπετήσῃ ὡς ἐνώπιον θεότητος.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ κυρία Δουράνδου; ἠρώτησεν αἶφνης.

— ὦ! ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα ἔκαμα, εἶπε μετὰ κατηφείας ἡ Χρυσσαυγὴ, ποῦ δὲν σᾶς ὤμιλησα ἀκόμη διὰ τὴν καλὴν μου φίλην.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεκρίθη:

— Ἐκουράσθηκα ὀλίγον ἀπόψε καὶ ἀπέσπρην κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς σας εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κόμης, φοβεῖται μὴ φανῇ ἀπερίσκεπτος, καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

— Εἶναι ἄλλη μητέρα δι' ἐμὲ, εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ.

— Ὅταν ἀπεσύρετο ἡ κυρία Δουράνδου, μοὶ εἶπεν, ἐπανελάθεν ἡ κυρία Δελώρμ, ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῇ καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν, ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ τῆς ὁμιλήσετε.

— Τρέχω νὰ τὴν φωνάξω, εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ ὁρμήσασα πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ὁ κόμης ἀνεκάλεσεν αὐτήν.

— Ἐλα ἐδῶ, τῇ εἶπε, μὴ ἀνησυχῇς ἀπόψε τὴν παιδαγωγόν σου, προσφιλῆς μου κόρη. Ἀφ' οὗ ἐκουράσθη, ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως· θὰ τὴν ἰδῶ αὐρίον.

Ἡ νεᾶνις ἐπαῆλθε καθήσασα πλησίον τοῦ πατρός της.

Ὁ κ. Δελασέρ ἀνυπομόνηε μεγάλως νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἐγίνωσκε δὲ τί ὤφειλεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς θυγα-

τρός του καὶ ἐπεθύμει τὴν ἐπιούσαν νὰ τῇ ἐκφράσῃ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἀλλὰ σκέψις τις ἐπῆλθεν αἶφνης αὐτῷ· ἠσθάνθη ὅτι, καὶ δι' ὅσα ἐμελλε νὰ εἴπῃ τῇ παιδαγωγῷ, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Χρυσσαυγῆς καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Γνωρίζω ὅτι συνήθως κοιμᾶσαι εἰς τὰς δέκα, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ τὸ ὠρολόγιον θὰ σημάνη ἐντὸς ὀλίγου μεσονύκτιον, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇς.

— Ὅχι, πατέρα μου, σὲ βεβαιῶ, δὲν νύσταζω διόλου.

— Ἐστῶ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ στερήσω τῆς τοσοῦτον ἀναγκαίας δι' ἐσὲ ἀναπαύσεως.

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, γνωρίζεις ὅτι, ὁπότεν θέλω, εἰμαι γενναία.

— Γνωρίζω ὅτι τὸ φίλτατόν μου τέκνον ἀγαπᾷ πάντοτε μεδιῶν, καὶ ὅτι οὔτε ἀπαυσις οὔτε ὕπνος θὰ ἐσκέπτετο διόλου, διὰ νὰ μείνῃ πλησίον του. Ἐλα, ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ. Αὐρίον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν σπουδαίαν ἡμῶν συνομιλίαν.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔκρουσε τὸν κώδωνα, εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα ἀνημμένον κηρίον.

— ὦ! νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ! εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ, κρεμασθεῖσα εἰς τὸν λαιμόν τοῦ πατρός της.

Ἀκολουθῶς ἔτεινε τὸ μέτωπον αὐτῆς πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ.

— Καλὴν νύκτα, μητέρα μου, πατέρα μου, εἶπεν.

Καὶ ἠκολούθησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ κόμης τῇ κυρίᾳ Δελώρμ, μοὶ ἀποδίδεις ἑκατονταπλάσιον, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥραν πρὸς ὥραν τὸ ὀλίγον καλόν, τὸ ὁποῖον ἠτύχησα νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ. Ἐκ φίλης ἐδέχθης δυσκολωτάτην θέσιν, καὶ τὴν ἀποστολήν σου ἐπλήρωσας ἐπαξίως.

— Ἐμπνεομένη ἐκ τῆς ιδέας σας, κυριε κόμη, ἔπραξα ὅ,τι ἐξηρτάτο ἀπ' ἐμοῦ διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀνετέθησαν.

— Καὶ ἐπέτυχες ἀληθῶς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠλπίζον. Θὰ ἔχῃς πολλὰ πράγματα νὰ μοὶ εἴπῃς, ἀπὸ αὐρίον ὅμως θὰ ἔχωμεν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ὁ κύριος κόμης θὰ μείνῃ ἐδῶ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3. 50, χρυσ. 4. 50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κορεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλῶνις παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κορεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.